

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 647

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 7 august 2017

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR		ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
13. — Decizie privind convocarea Camerei Deputaților în sesiune extraordinară	2	56. — Ordonanță de urgență privind completarea art. II din Legea nr. 152/2017 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare	11
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		57. — Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea art. 2 din Legea nr. 406/2001 privind acordarea unor drepturi persoanelor care au avut calitatea de șef al statului român	12
Decizia nr. 279 din 4 mai 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII alin. (2) teza întâi din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă	2–5	557. — Hotărâre privind numirea unui consul general	13
Decizia nr. 322 din 9 mai 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 din Codul penal și ale art. 246 din Codul penal din 1969	5–7	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 327 din 9 mai 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, precum și ale art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice	8–10	281. — Ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind aprobarea unor licențe de dare în administrare pentru explorare	13
		1.183. — Ordin al ministrului transporturilor pentru publicarea acceptării amendamentului din 2017 la Regulamentul privind transportul internațional feroviar al mărfurilor periculoase (RID), apendice C la Convenția privind transporturile internaționale feroviare (COTIF), semnată la Berna la 9 mai 1980 și modificată prin Protocolul din 1999, semnat la Vilnius la 3 iunie 1999, ratificat prin Ordonanța Guvernului nr. 69/2001	14
		ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
		6. — Regulament privind Fondul național de protecție	14–15

ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

DECIZIE**privind convocarea Camerei Deputaților în sesiune extraordinară**

În temeiul dispozițiilor art. 66 alin. (2) și (3) și art. 115 alin. (5) din Constituția României, republicată,

președintele Camerei Deputaților emite prezenta decizie.

Articol unic. — Camera Deputaților se convoacă în sesiune extraordinară în data de 8 august 2017, ora 15,00.

Proiectul ordinii de zi și proiectul programului de lucru sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
NICOLAE-LIVIU DRAGNEA

București, 7 august 2017.
Nr. 13.

ANEXĂ

SESIUNEA EXTRAORDINARĂ
Ședința camerei deputaților din ziua de marți, 8 august 2017

I. Proiectul ordinii de zi

1. Informare cu privire la proiectul de lege privind aprobarea ordonanței de urgență a Guvernului, înregistrată la Biroul permanent al Camerei Deputaților și care urmează să fie avizată de comisiile permanente în termenele stabilite

II. Proiectul programului de lucru

Marți, 8 august 2017

— ora 15,00 — până la epuizarea ordinii de zi

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 279

din 4 mai 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII alin. (2) teza întâi din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Niculescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 483 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Tatiana Stroganov în Dosarul nr. 18.500/299/2013 al Curții de Apel București — Secția a III-a

civilă și pentru cauze cu minori și familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 494D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, arătând că textul legal criticat nu conține dispoziții discriminatorii și că acesta are în vedere celeritatea soluționării cauzelor. Se mai apreciază că accesul liber la justiție nu este un drept absolut și nu presupune accesul la toate mijloacele prin care se realizează justiția, legiuitorul fiind în drept să stabilească reguli procedurale specifice exercitării căilor ordinare și extraordinare de atac.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 2 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 18.500/299/2013, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 483 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Tatiana Stroganov într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei hotărâri judecătorești pronunțate în apel.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se apreciază, în esență, că prin efectul dispozițiilor legale criticate, se creează o discriminare, pe de o parte, între persoanele față de care a fost pronunțată o hotărâre judecătorească în judecata în primă instanță, fără să fi fost evocat fondul, și, care, ulterior, au beneficiat de o judecată în fond în calea de atac a apelului și, pe de altă parte, persoanele față de care au fost pronunțate atât în judecata în primă instanță, cât și în apel hotărâri judecătorești care au evocat fondul. Evocarea fondului în apel pentru prima dată nu este de natură să asigure o judecată echitabilă, care să conducă la cercetarea și aprecierea tuturor aspectelor relevante pentru pronunțarea unei soluții definitive. Imposibilitatea exercitării recursului în cazul anterferit ilustrează o încălcare a art. 16 alin. (1) și (2), art. 53 alin. (2) teza finală și art. 124 alin. (2) din Constituție. În susținerea excepției de neconstituționalitate este invocată și Decizia nr. 967 din 20 noiembrie 2012.

6. **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie** apreciază că excepția de neconstituționalitate vizează, în realitate, art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, fiind, în același timp, neîntemeiată.

7. Se arată că, în realitate, critica de neconstituționalitate nu privește textul de lege criticat, ci art. 480 alin. (3) din Codul de procedură civilă, care reglementează soluțiile pe care instanța de apel le poate pronunța. Chiar și în aceste condiții există un remediu consacrat de același text, respectiv trimiterea cauzei spre rejudecare la prima instanță, în cazul în care vreuna dintre părți a solicitat luarea acestei măsuri prin cererea de apel sau prin întâmpinare. Mai mult, chiar dacă recursul ar fi admisibil în ipoteza învederată de autorul excepției, acesta tot nu ar asigura o a doua judecată a fondului, întrucât este rezervat exclusiv unor critici de legalitate expres enumerate de legiuitor.

8. Se mai susține că lipsa unui al treilea grad de jurisdicție nu este contrară art. 21 și art. 24 din Constituție și, în consecință, art. 53 alin. (2) teza finală din Constituție nu este incident în cauză.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens se arată că, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt cele prevăzute numai prin lege, în virtutea acestui mandat constituțional, legiuitorul având competența de a adopta reglementări cu caracter general sau special, derogatoriu, cu aplicabilitate la anumite situații, în mod egal, pentru toți cei interesați în exercitarea aceluiași categorii de drepturi sau în îndeplinirea aceluiași categorii de obligații. Iar, potrivit prevederilor art. 129 din Constituție, împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii. Noul Cod de procedură civilă [art. 483 alin. (2) teza I] exceptează de la calea extraordinară de atac a recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)—i) din același cod, în cele privind navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere, în cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare,

precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 500.000 lei inclusiv. Se mai susține că noul Cod a instituit o categorie nouă de hotărâri judecătorești, anume aceea a hotărârilor care nu sunt susceptibile de recurs, soluția fiind diferită de cea promovată de Codul de procedură civilă din 1865, care a cunoscut categoria hotărârilor ce nu puteau fi controlate pe calea apelului. Rațiunile pentru care legiuitorul a suprimat calea de atac a recursului sunt determinate, în principal, de imperativul major al desconggestionării instanței supreme de un număr considerabil de recursuri, interesul relativ redus al litigiului constituindu-se deopotrivă într-un temei pentru suprimarea căii extraordinare de atac a recursului. Ținând seama și de numărul insuficient de personal al Înaltei Curți de Casație și Justiție, noua soluție legislativă a urmărit degrevarea temporară a activității acestei instanțe — care, în sistemul noului Cod, a dobândit competențe noi, cum ar fi procedura hotărârii prealabile —, precum și observarea impactului normelor de competență instituite de noua reglementare procesual civilă asupra activității acestei instanțe.

11. Urmând unele modele occidentale, noul Cod de procedură civilă a promovat restricții semnificative, destinate a restrânge obiectul recursului, exceptarea unor litigii de la calea de atac a recursului reprezentând o opțiune utilă în vederea realizării imperativului de desconggestionare a instanței supreme de un număr impresionant de cauze.

12. Dreptul de acces la justiție, ca drept fundamental convențional și constituțional, nu conferă tuturor *sine modo* și dreptul de acces la toate „gradele de jurisdicție”, dar implică indubitabil dreptul la exercitarea căilor de atac prevăzute de lege. Soluția legislativă criticată de autorul excepției trebuie analizată și în contextul regândirii regimului căilor de atac prin noua reglementare procesual civilă de drept comun, care a adus o schimbare de paradigmă în ceea ce privește sistemul căilor de atac și rolul recursului. Astfel, apelul este calea de atac obișnuită, de drept comun, care se poate exercita în legătură cu orice nemulțumire referitoare la hotărârea de primă instanță, fie că este de fapt sau de drept, asigurând două judecăți de fond, deci dublul grad de jurisdicție; spre deosebire de reglementarea anterioară, când excepțiile erau nejustificate de numeroase, noul Cod a restrâns considerabil aceste excepții și a dat prioritate exercitării apelului. În sistemul noului Cod, apelul este singura cale ordinară de atac, calea de atac obișnuită, care a fost suprimată în puține cazuri față de vechea reglementare, tocmai pentru a sublinia că, de regulă, ultima care poate îndrepta o nedreptate este instanța de apel, care asigură o nouă judecată de fond și deci dublul grad de jurisdicție, recursul intervenind într-adevăr excepțional, în condiții restrictive și exclusiv pentru motive de legalitate. Se mai arată că recursul este o cale extraordinară de atac prin care, în condițiile și pentru motivele limitativ prevăzute de lege, se exercită un control suplimentar de legalitate; recursul urmărește să supună Înaltei Curți de Casație și Justiție examinarea, în condițiile legii, a conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile; în cazurile anume prevăzute de lege, recursul se soluționează de către instanța ierarhic superioară celei care a pronunțat hotărârea atacată [art. 483 alin. (3) și alin. (4) teza I]; „recursul hibrid”, prevăzut de art. 304¹ din vechiul Cod de procedură civilă nu se mai regăsește în noul Cod și necesitatea acestui recurs, ca substitut (imperfect) al apelului, a fost generată de suprimarea discutabilă a apelului într-un număr mare de cauze, în vechea reglementare.

13. Se mai invocă Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, precum și Decizia nr. 500 din 30 iunie 2015, cu referire specială asupra conținutului normativ al art. 21 din Constituție și asupra caracterului constituțional al art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013.

14. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens se susține că art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă nu conține nicio dispoziție discriminatorie, regimul juridic diferit fiind determinat

de deosebirea de situații, care impune soluții legislative diferite în vederea asigurării celerității soluționării cauzelor. Pe cale de consecință, în măsura în care reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, critica este neîntemeiată.

15. Legiuitorul pune la dispoziție căile de atac „optime”, cu luarea în considerare a naturii cauzei și a ierarhiei judecătorești de la care începe accesul liber la justiție. Așa că numai legea poate stabili care sunt și în ce condiții se exercită aceste căi de atac, ea putând stabili folosirea numai a unora sau restrângerea exercițiului altor căi de atac. Asemenea restrângeri sunt constituționale dacă nu ating existența dreptului sau libertății. În plus, recursul are caracterul de jurisdicție exercitabilă numai în cazuri strict determinate — definite *lato sensu* ca încălcări ale legii —, ducând la o judecată ce nu poartă asupra fondului, ci exclusiv asupra legalității hotărârii anterior pronunțate, legalitate care va fi validată doar ca urmare a aprecierii probelor deja existente la dosar. În consecință, nu se poate reține încălcarea art. 21 din Constituție.

16. Așa fiind, în privința condițiilor de exercitare a căilor de atac, legiuitorul poate să reglementeze categoria persoanelor care pot exercita căile de atac, hotărârile supuse acestora, termenele de declarare, forma în care trebuie făcută declarația, conținutul său, instanța la care se depune, competența și modul de judecare, soluțiile ce pot fi adoptate și altele de același gen, astfel cum prevede art. 126 alin. (2) din Constituție. De asemenea se arată că textul legal criticat nu conține norme care, prin natura lor, îngrădesc autorului excepției de neconstituționalitate posibilitatea de a se apăra, prevalându-se de toate garanțiile dreptului la apărare în cadrul unui proces echitabil, conform art. 24 din Constituție.

17. În ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 53 alin. (1) din Constituție se arată că dispozițiile legale criticate, prin conținutul reglementării lor, nu pun în discuție restrângeri ale exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 483 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă [și nu art. 283 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă, cum eronat s-a reținut în cuprinsul întregii încheieri de sesizare]. Curtea reține, însă, că aplicabil în speță este art. XVIII alin. (2) teza întâi din Legea nr. 2/2013, text care are, de principiu, aceeași soluție legislativă cu cel al art. 483 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă. Această din urmă dispoziție legală nu se aplica nici la data ridicării excepției, nici la data pronunțării prezentei decizii, intrarea sa în vigoare fiind succesiv prorogată până la data de 1 ianuarie 2019, prin articolul unic alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2015 pentru prorogarea unor termene prevăzute de Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 964 din 24 decembrie 2015, și prin art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2016 pentru

prorogarea unor termene, precum și pentru instituirea unor măsuri necesare pregătirii punerii în aplicare a unor dispoziții din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1009 din 15 decembrie 2016. Așadar, având în vedere că cererea de chemare în judecată a fost introdusă ulterior datei de 15 februarie 2013, aplicabil în speță este art. XVIII alin. (2) teza întâi din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 12 februarie 2013, text care urmează a fi reținut drept obiect al excepției de neconstituționalitate [a se vedea și Decizia nr. 661 din 8 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 28 februarie 2017, paragraful 22] și care are următorul conținut: „(...) *Nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)–i) (...), în cele privind navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere, în cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare, precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv*”.

21. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 53 alin. (2) teză finală privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 129 privind folosirea căilor de atac.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în realitate, critica de neconstituționalitate, astfel cum a fost motivată, vizează art. 480 alin. (3) din Codul de procedură civilă, autorul excepției fiind nemulțumit de faptul că se creează o discriminare, pe de o parte, între persoanele față de care a fost pronunțată o hotărâre judecătorească în judecată în primă instanță, fără să fi fost evocat fondul, și, care, ulterior, au beneficiat de o judecată în fond în calea de atac a apelului și, pe de altă parte, persoanele față de care au fost pronunțate, atât în judecata în primă instanță, cât și în apel, hotărâri judecătorești care au evocat fondul.

23. Potrivit art. 480 alin. (3) din Codul de procedură civilă, „*În cazul în care se constată că, în mod greșit, prima instanță a soluționat procesul fără a intra în judecata fondului ori judecata s-a făcut în lipsa părții care nu a fost legal citată, instanța de apel va anula hotărârea atacată și va judeca procesul, evocând fondul. Cu toate acestea, instanța de apel va anula hotărârea atacată și va trimite cauza spre rejudecare primei instanțe sau altei instanțe egale în grad cu aceasta din aceeași circumscripție, în cazul în care părțile au solicitat în mod expres luarea acestei măsuri prin cererea de apel ori prin întâmpinare; trimiterea spre rejudecare poate fi dispusă o singură dată în cursul procesului. Dezlegarea dată problemelor de drept de către instanța de apel, precum și necesitatea administrării unor probe sunt obligatorii pentru judecătorii fondului*”.

24. Or, critica formulată nu vizează art. XVIII alin. (2) teza întâi din Legea nr. 2/2013, cu alte cuvinte, vreo chestiune care să țină de admisibilitatea cererii de recurs, autorul dorind, mai degrabă, ca în parcursul procesual al cauzei să existe două judecăți asupra fondului [în primă instanță și în apel], și nu o judecată pe excepție și una pe fond. În consecință, întrucât critica de neconstituționalitate nu are legătură cu obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că excepția nu este motivată potrivit exigențelor art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, drept care este inadmisibilă. În același sens, Curtea, prin Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, a statuat: „*chiar dacă excepția de neconstituționalitate este în mod formal motivată, deci cuprinde cele 3 elemente, dar motivarea în sine nu are nicio legătură cu textul criticat, iar textul de referință este unul general, Curtea va respinge excepția ca inadmisibilă, fiind contrară art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992*”.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII alin. (2) teza întâi din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Tatiana Stroganov în Dosarul nr. 18.500/299/2013 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 mai 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 322

din 9 mai 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 din Codul penal și ale art. 246 din Codul penal din 1969

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 din Codul penal și ale art. 246 din Codul penal din 1969, excepție ridicată de Cătălin Vasile Pepenescu și Ion Grigorescu în Dosarul nr. 117/216/2016/a1 al Judecătoriei Curtea de Argeș și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 981D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 246 din Codul penal din 1969 și art. 297 alin. (1) din Codul penal, întrucât prin Decizia nr. 405 din 16 iunie 2016, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma

„îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

4. În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 alin. (2) din Codul penal, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a acesteia, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 12 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 117/216/2016/a1, **Judecătoria Curtea de Argeș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 din Codul penal și ale art. 246 din Codul penal din 1969**, excepție ridicată de Cătălin Vasile Pepenescu și Ion Grigorescu într-o cauză penală aflată în procedura de cameră preliminară, în care se fac cercetări pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 297 din Codul penal.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece sunt lipsite de previzibilitate. Astfel, nu pot fi determinate cu exactitate criteriile în funcție de care se poate face diferența între o simplă abatere disciplinară și o sancțiune penală. Totodată, sunt lipsite de claritate, atât din perspectiva elementelor ce intră în componența elementului material al laturii obiective, cât și din perspectiva definirii în concret a sintagmelor „nu îndeplinește un act”, „îl îndeplinește în mod defectuos”, „prin aceasta cauzează o vătămare a intereselor legale ale unei

persoane”, „îngrădește exercitarea unui drept al unei persoane” și „creează pentru aceasta o situație de inferioritate”.

7. Se mai arată că, în ipoteza infracțiunii criticate, legiuitorul trebuia să indice în mod clar și neechivoc căror categorii exacte de acte materiale i se adresează textul din legea penală și, de asemenea, trebuia să identifice în mod clar obiectul material exact al acestei fapte prevăzute de cele două texte de lege.

8. **Judecătoria Curtea de Argeș** opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece ambele texte legale, prin prisma sintagmelor folosite „nu îndeplinește un act”, „îl îndeplinește în mod defectuos” și „prin aceasta cauzează o vătămare a intereselor legale ale unei persoane” sunt de natură a afecta previzibilitatea legii.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Guvernul** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

11. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. De asemenea a mai precizat că prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 297 din Codul penal și ale art. 246 din Codul penal din 1969, care au următorul conținut:

— Art. 297 din Codul penal: „(1) *Fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.*

(2) *Cu aceeași pedeapsă se sancționează și fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, îngrădește exercitarea unui drept al unei persoane ori creează pentru aceasta o situație de inferioritate pe temei de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, apartenență politică, avere, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA.”;*

— Art. 246 din Codul penal din 1969: „*Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o vătămare a intereselor legale ale unei persoane se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.*”

15. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la obligația respectării legilor, art. 23 alin. (12) referitor la principiul legalității pedepselor, precum și dispozițiile art. 7 cu denumirea marginală *Nicio pedeapsă fără lege* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 405 din 16 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

17. Ca urmare a admiterii excepției și observând că decizia menționată a fost pronunțată și publicată la un moment ulterior sesizării instanței de contencios constituțional, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, **excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 alin. (1) din Codul penal și art. 246 din Codul penal din 1969 a devenit inadmisibilă**, urmând a fi respinsă ca atare de Curte.

18. Potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, în procesul de aplicare și interpretare a legislației incidente în cauză, instanța de judecată urmează să respecte Decizia Curții Constituționale nr. 405 din 16 iunie 2016, atât sub aspectul dispozitivului, cât și al considerentelor pe care acesta se sprijină.

19. În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 alin. (2) din Codul penal, Curtea constată că prin Decizia nr. 783 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 24 aprilie 2017, a respins ca neîntemeiată o excepție identică. Cu acel prilej s-a statuat că abuzul în serviciu se poate realiza într-o variantă de bază [art. 297 alin. (1)], o variantă asimilată [art. 297 alin. (2)], una atenuată (art. 308) și una agravată (art. 309).

20. Astfel, abuzul în serviciu în varianta asimilată, reglementată de alin. (2) al art. 297 din Codul penal, constă în fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, îngrădește exercitarea unui drept al unei persoane ori creează pentru aceasta o situație de inferioritate pe temei de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, apartenență politică, avere, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA. Întrucât textul art. 297 alin. (2) din Codul penal prevede două acțiuni care pot alternativ să constituie elementul material al infracțiunii, rezultă două modalități normative posibile pentru săvârșirea faptei, din care prima constă în **îngrădirea exercitării dreptului unei persoane**, iar a doua rezidă în **crearea pentru o persoană a unei situații de inferioritate**. În afară de aceste modalități normative — și în raport cu fiecare din ele — pot exista numeroase modalități faptice, determinate de împrejurările concrete ale fiecărei fapte, și anume loc, timp, mijloace de săvârșire, natura dreptului îngrădit, felul mobilului, relațiile dintre subiecți etc.

21. Curtea a observat că pentru a constitui infracțiunea prevăzută în art. 297 alin. (2) din Codul penal, acțiunea prin care s-a cauzat o lezare a dreptului unei persoane — prin îngădirea exercitării dreptului respectiv ori prin crearea pentru aceasta a unei situații de inferioritate — trebuie să fie săvârșită „pe temei de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, apartenență politică, avere, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA”. Cu alte cuvinte, pentru existența acestei infracțiuni se cere ca autorul faptei să fi fost determinat de un anumit mobil. În timp ce la varianta-tip a infracțiunii mobilul constituie un element de fapt, util doar pentru individualizarea pedepselor, în cazul abuzului în serviciu în modalitatea asimilată reglementată de art. 297 alin. (2) din Codul penal, mobilul constituie o cerință esențială a laturii subiective, fiind un element component al infracțiunii. Dacă cerința esențială lipsește, fapta poate constitui eventual infracțiunea de abuz în serviciu în varianta-tip prevăzută de art. 297 alin. (1) din Codul penal.

22. În ceea ce privește criteriile de discriminare avute în vedere, de-a lungul timpului, de legiuitor, Curtea a reținut că art. 247 din Codul penal din 1969 prevedea inițial, sub denumirea marginală de „Abuzul în serviciu prin îngădirea unor drepturi”, infracțiunea cu următorul cuprins: „Îngădirea, de către un funcționar public, a folosinței sau a exercițiului drepturilor vreunui cetățean, ori crearea pentru acesta a unor situații de inferioritate pe temei de naționalitate, rasă, sex sau religie, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani”. Prin art. I pct. 59 din Legea nr. 278/2006 pentru modificarea și completarea Codului penal, precum și pentru modificarea și completarea altor legi (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 601 din 12 iulie 2006), conținutul incriminării din art. 247 din Codul penal din 1969 a fost modificat, prin introducerea unor noi temeuri de discriminare, după cum urmează: „Îngădirea, de către un funcționar public, a folosinței sau a exercițiului drepturilor unei persoane ori crearea pentru aceasta a unei situații de inferioritate pe temei de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, gen, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, convingeri, avere, origine socială, vârstă, dizabilitate,

boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani”.

23. Prin urmare, Curtea a constatat că dispozițiile art. 297 alin. (2) din Codul penal reprezintă opțiunea legiuitorului și au fost adoptate de Parlament potrivit politicii sale penale, în considerarea rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării, prevăzut la art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală. Prin adoptarea acestor norme, Parlamentul s-a plasat în interiorul marjei sale de apreciere.

24. Așa fiind, Curtea a constatat că dispozițiile art. 297 alin. (2) din Codul penal sunt suficient de clare și previzibile, întrucât destinatarul normei penale de incriminare are posibilitatea să prevadă consecințele ce decurg din nerespectarea ei, sens în care își poate adapta conduita în mod corespunzător. În acest sens, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa (de exemplu, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012) că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu trebuie să afecteze, însă, previzibilitatea legii (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, și Decizia Curții Constituționale nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011).

25. Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția care au fundamentat decizia mai sus menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 alin. (1) din Codul penal și art. 246 din Codul penal din 1969, excepție ridicată de Cătălin Vasile Pepenescu și Ion Grigorescu în Dosarul nr. 117/216/2016/a1 al Judecătoriei Curtea de Argeș.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 297 alin. (2) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Curtea de Argeș și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 9 mai 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 327

din 9 mai 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, precum și ale art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, precum și ale art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual (S.N.P.P.C.) din Ministerul Afacerilor Interne — Biroul Teritorial Suceava în Dosarul nr. 2.065/86/2015 al Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.129D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 10 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 2.065/86/2015, **Curtea de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor**

personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, precum și ale art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual (S.N.P.P.C.) din Ministerul Afacerilor Interne — Biroul Teritorial Suceava într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de recurs formulate împotriva unei sentințe civile prin care Inspectoratul de Poliție Județean Suceava a fost obligat la plata în favoarea membrilor de sindicat, reprezentați de autorul excepției de neconstituționalitate, a unei diferențe de 3 lei/zi reprezentând actualizarea normei de hrană nr. 6 pe perioada 1 februarie 2013—30 iunie 2015, sume actualizate cu rata inflației, precum și a dobânzii legale aferente, începând cu data scadenței fiecărei sume și până la data plății efective.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că norma de hrană nr. 6 se acordă polițiștilor în temeiul art. 28 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului și al Hotărârii Guvernului nr. 65/2003 privind stabilirea drepturilor de hrană, în timp de pace, ale personalului aparținând structurilor Ministerului de Interne, căruia i se aplică Statutul polițistului. În anexa nr. 1 la hotărârea anterioară se arată că norma de hrană este de 5.010 calorii/om/zi acordate gratuit în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 26/1994, iar alocația financiară stabilită pentru aceasta a fost de 24 de lei, conform „Ordinului MApN nr. 117/2008”. Ulterior, prin Legea nr. 118/2010, aceste drepturi sunt diminuate cu 25%, revenind la valoarea de 24 de lei în baza actelor normative criticate la 1 decembrie 2012. Numai că, între timp, alocația financiară aferentă normei de hrană de 5.010 calorii/om/zi a crescut la 27 de lei, iar plata acestei sume, la nivel normativ, s-a realizat de abia prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/2015, intrată în vigoare la 30 iunie 2015.

6. Datorită acestei situații normative, autorii excepției de neconstituționalitate invocă o încălcare a art. 16 din Constituție între cei care au primit alimente în natură sau hrană preparată și au beneficiat, în consecință, de plafonul caloric prevăzut de legislația specială, deci pentru care s-a plătit de angajatori suma de 27 de lei, și cei care au primit norma de hrană la echivalentul bănesc în cuantum de 24 de lei.

7. Se mai arată că una dintre măsurile de protecție socială privind sănătatea salariaților care lucrează în condiții deosebite, cât și în condiții speciale, este asigurarea hranei la nivelul caloric stabilit de specialiștii în nutriție, astfel că sănătatea acestora, datorită plafonării normei de hrană la nivelul lunii iunie 2010,

raportat la creșterea constantă a prețurilor la alimente, a fost afectată pe toată această perioadă, fiind, astfel, încălcat art. 41 alin. (2) din Constituție.

8. Se mai subliniază că textele legale criticate aduc atingere dreptului fundamental privind alocația la normă de hrană și alocarea dreptului la hrană, într-un mod disproporționat și discriminatoriu, ceea ce echivalează cu o diminuare a capacității îndeplinirii misiunilor, respectiv o afectare a asigurării menținerii ordinii publice. Prin urmare, a avut loc o încălcare a dispozițiilor art. 1 și 14 din Convenția pentru apărarea dreptului omului și a libertăților fundamentale.

9. **Curtea de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens se arată că dispozițiile legale criticate nu încalcă art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât persoanelor aflate în aceeași situație cu reclamanții le sunt incidente aceleași dispoziții legale, actele normative criticate neinstituind excepții. Se precizează faptul că norma de hrană nu este o componentă menționată expres de art. 41 alin. (1) din Constituție și că maniera concretă de acordare a protecției sociale a muncii revine legiuitorului, care poate hotărî ce quantum bănesc se acordă pentru protecția sănătății sau pentru munca în condiții deosebite sau speciale. Se mai apreciază că norma de hrană nu constituie un drept fundamental consacrat și garantat de Constituție, nu are fizionomia unui drept de proprietate, ci este un beneficiu acordat unor categorii profesionale, astfel încât nu poate fi reținută încălcarea art. 53 din Constituție.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

11. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât argumentele expuse în susținerea acesteia vizează chestiuni de interpretare și aplicare a legii, ce țin de competența instanțelor judecătorești.

12. **Avocatul Poporului** apreciază că textele legale criticate sunt constituționale. Se arată că acestea sunt aplicabile în mod egal tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de ipoteza normei juridice, fără a institui privilegiul sau discriminări pe considerente arbitrare. Pe de altă parte, se arată că, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale. Or, alocația de hrană în limita plafonului stabilit la 5.010 calorii/om/zi printr-un act administrativ normativ nu poate fi considerată un drept fundamental. Pe cale de consecință, nu poate fi reținută afectarea vreunui drept sau libertăți fundamentale.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă prevederile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 18 mai 2012, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele

măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 decembrie 2012, art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 15 noiembrie 2013, precum și cele ale art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 18 decembrie 2014. Aceste texte au următorul cuprins:

— Art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012: *„Cuantumul drepturilor prevăzute la art. 2 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 118/2010, cu modificările și completările ulterioare, se majorează potrivit art. 1 alin. (1), fără a depăși nivelul în vigoare în luna iunie 2010.”;*

— Art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012: *„În anul 2013 se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna decembrie 2012 drepturile prevăzute la art. 1 și art. 3—5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 182/2012.”;*

— Art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013: *„(1) În anul 2014, cuantumul compensației bănești, respectiv al alocației valorice pentru drepturile de hrană și, respectiv, valoarea financiară anuală a normelor de echipare, precum și valoarea financiară a drepturilor de echipament se mențin în plată la nivelul stabilit pentru anul 2013.”;*

— Art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014: *„(1) În anul 2015, cuantumul compensației bănești, respectiv al alocației valorice pentru drepturile de hrană și, respectiv, valoarea financiară anuală a normelor de echipare, precum și valoarea financiară a drepturilor de echipament se mențin în plată la nivelul stabilit pentru anul 2014.”;*

16. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind principiul legalității, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 41 alin. (2) privind măsurile de protecție socială a muncii, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea sunt invocate prevederile art. 1 privind obligația statului de a respecta drepturile omului, art. 6 privind dreptul la un proces echitabil și art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile legale criticate au mai format obiectul controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 708 din 29 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 195 din 20 martie 2017, Curtea a statuat că alocația pentru hrană reprezintă unul dintre drepturile acordate polițiștilor în virtutea specificului activității pe care o desfășoară, activitate care este de natură să supună organismul și psihicul unor solicitări și riscuri sporite. Curtea a constatat că, raportat la specificul activității desfășurate de polițiști, alocația de hrană poate fi privită ca o măsură de protecție socială a acestei categorii profesionale, însă, nu se poate susține că impactul acestui drept legal asupra raportului de serviciu este de natură să influențeze legalitatea, caracterul judicios și echitabil al acestuia și nu poate fi văzut ca o măsură în lipsa căreia exercitarea drepturilor și îndatoririlor ce decurg din raportul de serviciu ar fi supuse îndoielii ori ar da loc abuzului uneia dintre părțile raportului de serviciu.

18. În măsura în care protecția socială a salariaților este văzută ca o modalitate de garantare și protejare a exercitării dreptului la muncă, Curtea a apreciat că dreptul la alocația de hrană nu reprezintă un element esențial pentru existența raportului de serviciu al polițiștilor și exercitarea drepturilor și îndatoririlor ce decurg din acesta, ci doar o modalitate prin care legiuitorul, în funcție de resursele financiare disponibile, a înțeles să creeze condiții adecvate desfășurării acestei profesii. Legiuitorul are libertatea de a opta care sunt modalitățile

concrete prin care asigură diverselor categorii profesionale condițiile adecvate desfășurării muncii, fără a se putea considera că toate aceste măsuri reprezintă drepturi fundamentale, în măsura în care nu sunt determinante pentru existența și desfășurarea raporturilor de muncă. De asemenea, legiuitorul va putea dispune modificarea sau chiar încetarea acordării acestor măsuri de protecție socială, fără a fi necesar să se supună condițiilor art. 53 din Constituție, întrucât acest text constituțional privește numai drepturile consacrate de Legea fundamentală, iar nu și cele stabilite prin legi. Având în vedere cele mai sus reținute, Curtea a constatat că prevederile art. 53 din Constituție nu sunt incidente în cauză, dreptul la alocația de hrană nereprezentând un drept fundamental.

19. În ceea ce privește susținerile autorului excepției referitoare la caracterul discriminatoriu al textelor de lege criticate, Curtea a constatat că, potrivit art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 26/1994 privind drepturile de hrană, în timp de pace, ale personalului din sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 9 aprilie 1998, de dreptul la hrană beneficiază personalul din Ministerul Apărării Naționale, Ministerul Administrației și Internelor, Ministerul Justiției — Direcția Generală a Penitenciarelor și Serviciul Independent de Protecție și Anticorupție, Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Externe, Serviciul de Protecție și Pază și Serviciul de Telecomunicații Speciale. Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, se referă doar la o parte din acest personal, respectiv la polițiști. Acest drept se acordă în limita unor plafoane calorice diferențiate pe categorii de personal, plafoane care constituie norme de hrană zilnice și care sunt prevăzute în anexa nr. 1 la ordonanța amintită. Așa cum s-a reținut și mai sus, acordarea acestui drept se poate face fie în natură, fie sub forma unei alocații valorice.

20. Situația personalului aparținând structurilor Ministerului de Interne căruia i se aplică Statutul polițistului și care beneficiază pentru perioada în care se află în activitate de o alocație de hrană zilnică este reglementată de Hotărârea Guvernului nr. 65/2003 privind stabilirea drepturilor de hrană, în timp de pace, ale personalului aparținând structurilor Ministerului de Interne, căruia i se aplică Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 7 februarie

2003. În anexa acestui act normativ sunt prevăzute normele de hrană zilnice, plafoanele calorice și categoriile de personal pentru care se acordă acest drept. Diferențierile între normele de hrană stabilite și modalitățile de acordare a acestora se fac în funcție de specificul activității și gradul de solicitare apreciat ca fiind aferent activității desfășurate. Prin urmare, fiecare dintre persoanele aflate în cadrul uneia dintre categoriile reglementate de anexa la Hotărârea Guvernului nr. 65/2003 se supune aceluiași tratament juridic ca toate celelalte persoane aflate în aceeași situație cu a sa. În același timp, fiecare categorie de persoane se află într-o situație distinctă sub aspectul condițiilor care justifică acordarea normei de hrană în raport cu celelalte categorii de persoane menționate în același act normativ. Or, având în vedere jurisprudența sa referitoare la principiul egalității în drepturi, Curtea a apreciat că dispozițiile de lege criticate nu au efecte de natură a contraveni prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

21. De asemenea, Curtea a reținut că prin art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 se stabilește o recuperare a reducerii cuantumului alocației valorice de hrană, în două tranșe, fără a se putea depăși nivelul în vigoare în luna iunie 2010. Cuantumul stabilit prin această ordonanță de urgență s-a păstrat până la sfârșitul anului 2012. Dispozițiile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 au reglementat cuantumul alocației valorice de hrană începând cu anul 2013, prin raportare la nivelul din decembrie 2012. Dispozițiile art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 au prevăzut acordarea aceluiași cuantum și în anul 2014, iar dispozițiile art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 au stabilit acordarea alocației valorice pentru hrană la nivelul stabilit pentru anul 2014. Prevederile art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 au prevăzut că, începând cu data de 1 iulie 2015, cuantumul alocației valorice pentru hrană se acordă la valoarea actualizată. Așa fiind, apare ca evident că, până la data de 1 iulie 2015, acest drept s-a acordat în cuantumul stabilit de textele de lege supuse analizei de constituționalitate.

22. Neintervenind elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei anterioare își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual (S.N.P.P.C.) din Ministerul Afacerilor Interne — Biroul Teritorial Suceava în Dosarul nr. 2.065/86/2015 al Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, precum și cu cele ale art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 mai 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

ORDONAȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONAȚĂ DE URGENȚĂ

privind completarea art. II din Legea nr. 152/2017

pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016

privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice,

prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare

Având în vedere faptul că prin Legea nr. 152/2017 s-a aprobat Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, au fost aprobate unele măsuri pentru completarea celor deja adoptate pentru eliminarea discrepanțelor salariale până la intrarea în vigoare a noii legi de salarizare,

luând în considerare faptul că lipsa unei reglementări privind eliminarea discrepanțelor salariale și în ceea ce privește stabilirea salariilor lunare ale polițiștilor și personalului civil din Ministerul Afacerilor Interne și unitățile/instituțiile/structurile aflate în subordinea sa, precum și ale personalului civil din instituțiile publice din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională, care nu au beneficiat de aplicarea majorărilor prevăzute de Legea nr. 152/2017, ar genera menținerea respectivelor discrepanțe salariale pentru aceste categorii de personal pe toată perioada de aplicare etapizată a Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

Ținând cont că măsurile adoptate prin Legea nr. 152/2017 se aplică începând cu data de 30 iunie 2017, se impune adoptarea unor completări la art. II din Legea nr. 152/2017.

Având în vedere faptul că majorarea propusă necesită modificarea alocăției bugetare pentru instituțiile publice de apărare, ordine publică și securitate națională, este necesar ca aceasta să fie adoptată în regim de urgență pentru a putea fi luată în calcul la următoarea rectificare bugetară.

În considerarea faptului că aceste completări vizează un interes general în cadrul familiei ocupaționale de funcții bugetare „Apărare, ordine publică și securitate națională” și constituie situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Articol unic. — La articolul II din Legea nr. 152/2017 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 27 iunie 2017, după alineatul (4) se introduc trei noi alineate, alineatele (5)—(7), cu următorul cuprins:

„(5) Începând cu data de 1 octombrie 2017 se majorează cu 10% cuantumul brut al salariilor de funcție ale polițiștilor din Ministerul Afacerilor Interne și unitățile/instituțiile/structurile aflate în subordinea sa, cu excepția celui care a beneficiat de majorări potrivit Legii nr. 250/2016.

(6) Începând cu data de 1 octombrie 2017 se majorează cu 15% cuantumul brut al salariilor de bază ale personalului civil din instituțiile publice de apărare, ordine publică și securitate națională, cu excepția personalului civil din Ministerul Apărării Naționale și instituțiile aflate în subordinea sa, precum și a celui care a beneficiat de majorări potrivit Legii nr. 250/2016.

(7) Majorările acordate personalului din cadrul instituțiilor publice din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională, potrivit alin. (3) lit. b), alin. (5) și (6), se aplică la salariul de bază/solda de bază/salariul de funcție cuvenit/cuvenită, al cărui/cărei cuantum nu poate fi mai mic decât salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, și se adaugă la acesta/aceasta.”

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Ministrul muncii și justiției sociale,
Lia-Olguța Vasilescu
Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan
Ministrul finanțelor publice,
Ionuț Mișa

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ
pentru modificarea și completarea art. 2
din Legea nr. 406/2001 privind acordarea unor drepturi
persoanelor care au avut calitatea de șef al statului român

Având în vedere obligația Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” de a atribui, cu avizul Secretariatului General al Guvernului, din fondul locativ aflat în domeniul public al statului, locuințe de protocol, cu destinația de reședință, persoanelor care au deținut calitatea de șef al statului român,

ținând cont de faptul că Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” trece printr-un proces complex de eficientizare și restructurare, care a demarat prin crearea cadrului legal pentru vânzarea imobilelor cu destinația de locuințe concomitent cu restrângerea bazei materiale destinate activității de reprezentare și protocol,

luând în considerare imperativul utilizării fondurilor alocate în vederea efectuării lucrărilor de reparații capitale la reședințele oficiale, aflate în fondul imobiliar al Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, pentru susținerea cărora sunt prevăzute, în bugetul Secretariatului General al Guvernului, în anul bugetar curent sumele de bani necesare efectuării acestora,

ținând cont de faptul că aceste aspecte vizează interesul public și constituie situații de urgență și extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Articol unic. — Articolul 2 din Legea nr. 406/2001 privind acordarea unor drepturi persoanelor care au avut calitatea de șef al statului român, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 386 din 16 iulie 2001, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) folosința gratuită a unei locuințe de protocol și a unui spațiu pentru organizarea cabinetului de lucru, încadrat cu un post de consilier și un post de secretar, ambele atribuite cu destinația de reședință;”

2. După litera c) se introduce o nouă literă, litera d), cu următorul cuprins:

„d) folosința gratuită pe o perioadă de maximum 12 luni a unei locuințe, cu destinația de reședință, în suprafață de maximum 200 mp, în perioada executării lucrărilor de reparații capitale la imobilul atribuit cu destinația de reședință.”

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc
Ministrul finanțelor publice,
Ionuț Mișa

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind numirea unui consul general

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Ovidiu Grecea se numește consul general, șef al Consulatului General al României la Vancouver, Canada.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor externe,
Teodor-Viorel Meleșcanu

București, 4 august 2017.
Nr. 557.

**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

ORDIN
privind aprobarea unor licențe de dare în administrare pentru explorare

Având în vedere art. 13 și art. 21 alin. (1) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.419/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, cu modificările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Licența de dare în administrare pentru explorare nr. 20.264/2017 privind explorarea resurselor de apă geotermală din perimetrul Crișeni, județul Sălaj, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de concedent, și comuna Crișeni, cu sediul în Crișeni, județul Sălaj, cod de înregistrare fiscală 4291565, în calitate de administrator.

Art. 2. — Se aprobă Licența de dare în administrare pentru explorare nr. 20.275/2017 privind explorarea resurselor de apă

geotermală din perimetrul Carei Sud, județul Satu Mare, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de concedent, și municipiul Carei, cu sediul în Carei, județul Satu Mare, cod de înregistrare fiscală 4481160, în calitate de administrator.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Aurel Gheorghe

București, 31 iulie 2017.
Nr. 281.

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN**pentru publicarea acceptării amendamentului din 2017 la Regulamentul privind transportul internațional feroviar al mărfurilor periculoase (RID), apendice C la Convenția privind transporturile internaționale feroviare (COTIF), semnată la Berna la 9 mai 1980 și modificată prin Protocolul din 1999, semnat la Vilnius la 3 iunie 1999, ratificat prin Ordonanța Guvernului nr. 69/2001**

În conformitate cu prevederile art. 2 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 49/1999 privind transportul mărfurilor periculoase pe calea ferată, aprobată cu modificări prin Legea nr. 788/2001, în temeiul art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se publică amendamentul din 2017 la Regulamentul privind transportul internațional feroviar al mărfurilor periculoase (RID), apendice C la Convenția privind transporturile internaționale feroviare (COTIF), semnată la Berna la 9 mai 1980 și modificată prin Protocolul din 1999, semnat la Vilnius la

3 iunie 1999, ratificat prin Ordonanța Guvernului nr. 69/2001, aprobată prin Legea nr. 53/2002, tradus în limba română, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul transporturilor,
Dragoș Titea,
secretar de stat

București, 21 iulie 2017.
Nr. 1.183.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 647 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

**REGULAMENT
privind Fondul național de protecție**

În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (2), art. 2 alin. (1) lit. b), art. 3 alin. (1) lit. b), precum și ale art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 32 alin. (3), art. 39 alin. (4)—(6) și art. 43 alin. (1) lit. i) din Legea nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie, în baza Hotărârii Adunării Generale a Biroului Asigurătorilor de Autovehicule din România din 4.05.2017, în urma deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din ședința din data de 2.08.2017,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite prezentul regulament.

Art. 1. — (1) Fondul național de protecție se constituie ca structură proprie a Biroului Asigurătorilor de Autovehicule din România, denumit în continuare BAAR, de la data preluării de către BAAR a patrimoniului Fondului de Protecție a Victimelor Străzii.

(2) Fondul național de protecție se constituie din:

a) Fondul comun Carte Verde, deținut și administrat de BAAR;

b) 95% din disponibilul preluat de la Fondul de Protecție a Victimelor Străzii, conform art. 39 alin. (5) din Legea nr. 32/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie, denumită în continuare *Legea nr. 132/2017*.

Art. 2. — (1) Fondul național de protecție se constituie ca un fond cu afecțatune specială din care BAAR, în calitate de

organism de plată a despăgubirilor și organism de compensare, va achita despăgubiri persoanelor prejudiciate care au acest drept în baza legii sau în baza acordurilor internaționale la care BAAR este parte, precum și cheltuieli legate de plata acestor despăgubiri.

(2) Categoriile de cheltuieli care vor putea fi achitate din Fondul național de protecție și creanțele certe de recuperat sunt stabilite în procedurile BAAR.

(3) BAAR întocmește și menține evidențe analitice cu privire la plățile efectuate pentru îndeplinirea atribuțiilor de birou național și, respectiv, pentru despăgubirile aferente prejudiciilor cauzate prin accidente provocate de autovehiculele neasurate.

Art. 3. — (1) În vederea îndeplinirii, în orice moment, de către BAAR a atribuțiilor de birou național auto, de organism de plată a despăgubirilor și de organism de compensare, adunarea

generală a BAAR stabilește un nivel de referință pentru disponibilul Fondului național de protecție, a cărui valoare nu poate fi mai mică decât valoarea reprezentând echivalentul în lei a sumei de 30.000.000 de euro, la cursul de schimb publicat de Banca Națională a României în ultima zi lucrătoare a fiecărei luni.

(2) Membrii BAAR au obligația să contribuie proporțional cu primele bute încasate din vânzarea contractelor RCA și Carte Verde în vederea acoperirii cheltuielilor Fondului național de protecție, precum și a constituirii rezervelor pentru obligațiile viitoare.

(3) Resursele financiare ale Fondului național de protecție prevăzute la art. 1 se completează, pentru atingerea și menținerea nivelului de referință menționat la alin. (1), după caz, cu următoarele:

- a) contribuții permanente;
- b) contribuții speciale;
- c) dobânzi și penalități de întârziere pentru neplata la termen a contribuțiilor convenite Fondului național de protecție;
- d) sume recuperate de BAAR conform art. 32 alin. (6) din Legea nr. 132/2017;
- e) venituri din fructificarea disponibilităților financiare aparținând Fondului național de protecție.

(4) Rezultatul fiecărui exercițiu financiar se raportează pentru exercițiul financiar următor.

Art. 4. — (1) Dacă disponibilul Fondului național de protecție se situează sub nivelul de referință prevăzut la art. 3 alin. (1), acesta se completează de membrii BAAR cu contribuții permanente sau cu contribuții speciale, proporțional cu volumul primelor brute încasate în luna precedentă pentru asigurarea RCA și Carte Verde.

(2) Cotele de contribuție atât pentru contribuția permanentă, cât și pentru contribuția specială sunt stabilite de către BAAR cu avizul prealabil al Autorității de Supraveghere Financiară.

Art. 5. — (1) Contribuțiile permanente pentru completarea Fondului național de protecție până la nivelul de referință se stabilesc de către BAAR, până în data de 10 a fiecărei luni, dacă la sfârșitul lunii precedente suma dintre disponibilul Fondului și creanțele certe de recuperat de către BAAR pentru Fondul național de protecție se situează sub nivelul de referință prevăzut la art. 3 alin. (1).

(2) Contribuțiile speciale se stabilesc de către BAAR, până în data de 10 a fiecărei luni, dacă la sfârșitul lunii precedente suma dintre disponibilul Fondului național de protecție și creanțele certe de recuperat de către BAAR pentru Fondul național de protecție se situează peste nivelul de referință prevăzut la art. 3 alin. (1).

(3) Plata contribuțiilor se efectuează până la data de 28 a fiecărei luni.

Art. 6. — Constituirea obligației de plată, respectiv a înregistrării plății către Fondul național de protecție se reflectă astfel:

- a) contribuțiile permanente:
 - (i) în contabilitatea asigurătorilor, membrii BAAR, prin înregistrarea în debitul contului 643 „Cheltuieli cu fondurile speciale pentru activitatea de asigurare”, analitic distinct, și, respectiv, în creditul contului 443 „Fonduri speciale pentru activitatea de asigurare”, analitic distinct;

- (ii) în contabilitatea BAAR, prin înregistrarea în debitul contului 512 „Conturi curente la bănci”, analitic distinct, și, respectiv, în creditul 7311 „Venituri din cotizațiile membrilor”, analitic distinct;

b) contribuțiile speciale:

- (i) în contabilitatea asigurătorilor, membrii BAAR, prin înregistrarea în debitul contului 267 „Creanțe imobilizate și alte plasamente speciale”, analitic distinct, și, respectiv, în creditul contului 544 „Conturi curente la bănci”, analitic distinct;
- (ii) în contabilitatea BAAR, prin înregistrarea în debitul contului 512 „Conturi curente la bănci”, analitic distinct, și, respectiv, în creditul 167 „Alte împrumuturi și datorii asimilate”, analitic distinct.

Art. 7. — (1) Contribuția la Fondul național de protecție se calculează și se achită raportat la toate primele brute încasate pentru asigurarea RCA, chiar dacă la data scadenței obligației de plată asigurătorul RCA nu mai este membru al BAAR.

(2) Până la împlinirea fiecărui termen de plată a contribuțiilor stabilit, membrii au obligația să raporteze BAAR, în cadrul formularului pus la dispoziție de acesta, primele brute încasate pentru contractele RCA aferente perioadei pentru care urmează să vireze contribuția, precum și contribuția datorată.

(3) Pentru neplata la termen a contribuțiilor, BAAR calculează dobânzi și penalități de întârziere, conform art. 32 alin. (4) și (5) din Legea nr. 132/2017, și le comunică asigurătorilor RCA în cauză. Majorările de întârziere se evidențiază distinct în documentele de plată.

(4) BAAR notifică Autorității de Supraveghere Financiară întârzierile privind plata contribuțiilor la Fondul național de protecție, în situația în care termenul de plată a fost depășit cu 90 de zile.

Art. 8. — (1) Dacă disponibilul Fondului național de protecție depășește nivelul de referință prevăzut la art. 3 alin. (1), BAAR poate hotărî restituirea integrală sau parțială către membri a contribuției speciale.

(2) Contribuția specială la Fondul național de protecție poate fi restituită integral către asigurătorii care au pierdut calitatea de membru al BAAR, după 3 ani de la data respectivă, dacă nu au obligații neonorate în legătură cu calitatea pe care au deținut-o. Dacă pe parcursul celor 3 ani, BAAR va hotărî restituirea contribuției speciale, de această hotărâre vor beneficia în mod corespunzător și asigurătorii care au pierdut calitatea de membru la BAAR.

(3) În perioada de 3 ani menționată la alin. (2), BAAR poate oricând compensa contribuția specială achitată de fostul membru cu obligațiile scadente și neachitate ale acestuia către BAAR.

Art. 9. — Obligația calculului contribuțiilor, urmărirea încasării acestora la Fondul național de protecție, precum și calculul și încasarea penalităților și a majorărilor de întârziere datorate sunt în sarcina BAAR.

Art. 10. — Nerespectarea obligațiilor prevăzute în prezentul regulament de către asigurătorii RCA membri BAAR se sancționează de către Autoritatea de Supraveghere Financiară în conformitate cu prevederile art. 37 din Legea nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie.

Art. 11. — Prezentul regulament se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Leonardo Badea

București, 2 august 2017.

Nr. 6.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2017 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2017 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

